

Lotgenoten...

Lotgenoten... ik ben lang een beetje ambivalent geweest ten opzichte van het begrip. Ik vond dat het iets passiefs had: 'het lot dat je overkomen is'. Zo wilde ik helemaal niet tegen mijn eigen leven aankijken. Terwijl die spontane 22q12.1 deletie van mijn dochter haar en ons natuurlijk gewoon is overkomen.... En ik kan wel heel hard ontkennen, maar het is ook een lot. Want hier hadden we niet om gevraagd, dit wilden we niet. Hoezeer deze deletie ook onderdeel van mijn dochters identiteit is, ik had haar toch erg graag een makkelijker toekomst gewenst. Dus zeker die afwijking en alles wat daarbij komt, is ons *overkomen*.

Maar "het is me overkomen" is tegelijkertijd veel te passief. Want zo handelen wij helemaal niet. Wij zijn aan de slag gegaan. We maken er wat van, met vallen en opstaan. En de kern is volgens mij de vraag *hoe je omgaat met datgene dat je overkomt* (dat is volgens mij überhaupt de kern van het leven, hoe je er mee omgaat). En in die keuze zit juist niks van het lot en juist heel veel van jezelf.

Dus *lotgenoten*... ik verzette me er een beetje tegen.

Totdat ik een lotgenoot ontmoette.... met wie één blik uitwisselen genoeg was. Bij wie ik voelde dat als zij zegt dat ze begrijpt wat je bedoelt, zij *echt* begrijpt wat je bedoelt. Iemand die jouw wirwar van gevoelens onder woorden weet te brengen, omdat ze hetzelfde voelt. Iemand die niet schrikt van zwarte en donkere gedachten, omdat zij dezelfde gedachten heeft. Iemand dus met wie je het hele ingewikkelde arsenaal aan gevoelens dat je hebt als je een zorgenkind krijgt, kunt delen.

Lotgenoten, ik heb nog steeds een beetje moeite met de term... misschien is gevoelsgenoten een betere term...

Maar de lotgenoten zelf?

Ik koester ze...